
The Antiphysical Review

Founded and Edited by M. Apostol

163 (2009)

ISSN 1453-4436

Despre doctorate

M. Apostol

Department of Theoretical Physics, Institute of Atomic Physics,
Magurele-Bucharest MG-6, POBox MG-35, Romania
email: apoma@theory.nipne.ro

Varii autoritati guvernamentale, academice, universitare, de cercetare stiintifica, grupuri de politicieni si administratori de cercetare si invatamint superior iau recent in discutie "problema" doctoratelor in Romania. Intr-un onorabil elan democratic sint invitati la aceasta discutie si cercetatori, profesori universitari, conducatori de doctorate si doctoranzi, carora li se pune la dispozitie o serie de documente, "materiale", al caror continut ar face obiectul discutei. Aceste documente sint voluminoase, fara prea mare inteles, daca vor avea vreunul. Si mai ales nu definesc problema: de ce luam in discutie organizarea doctoratelor in Romania, care ar fi problema cu doctoratele, ce neajunsuri prezinta ele asa cum sint la ora actuala? Ceea ce pe mine ma face sa fiu prudent. Organizatorii acestei discutii vor voi poate sa aiba un vot democratic pentru o serie de masuri de interes personal. Sau, vor fi primiti fonduri pentru derularea unui "proiect de cercetare" in aceasta chestiune si au nevoie de rapoarte de executie, precum o largita sedinta democratica si procesul ei verbal. Sau poate vor voi sa bifeze inca o actiune trasata de "organele" superioare.

Fiindca reusesc sa retin din Recomandarile ce ar trebui votate la aceasta sedinta numai inlocuirea denumirii de profesor asociat cu aceea de research profesor, care pe romaneste este destul de intraductibila. Precum si o vaga organizare a unor Scolii de Cercetare in universitati, adica exact acolo unde nu a existat si nu exista cercetare stiintifica in Romania. Si, de asemenea, o vaga formare de Consortii intre institutele de cercetare pe de o parte si universitati si Academii pe de alta parte, nemotivata. Desigur, colaborarea e de dorit, dar "consortionarii", "consortarii" nu-i vad motivatia. In vreme ce probleme reale ale organizarii studiilor doctorale, precum sub-mediocritatea conducatorilor si implicit a doctoranzilor si a tezelor, ciclul fortat de Scoala Doctorala unde doctoranzii sint intoxicati cu doctrine nestiintifice, interzicerea conducerii de doctorate in institutele de cercetare, adica exact acolo unde s-ar mai putea face inca cercetare stiintifica in Romania, coruptia si adesea fraudarea asociate din plin cu actualul sistem de doctorate din Romania nu sint luate in discutie.

Sa le iau eu, pe scurt, in discutie aici. Si sa amintesc cu acest prilej si de un text mai vechi al meu in aceasta chestiune.[1]

Chestiunea studiilor doctorale este complexa. Deoarece ea este legata de chestiunea cercetarii stiintifice, a invatamintului superior, de starea sociala generala. Cit de complexa, nu inseamna ca nu putem spune cite ceva rezonabil in privinta ei. In astfel de opinii ne bazam pe educatia, instructia, experienta si puterea noastra de judecata. Fiecare isi da cu parerea dupa puterea lui. Pe cine sa credem mai mult? Desigur, pe cei cu astfel de puteri mai mari. Cum sa masuram aceste puteri? Dupa claritatea, logica, adecvarea, proprietatea vorbelor si faptelor.

Se obisnuieste, mai ales in Romania dar si aiurea, ca in astfel de chestiuni guvernul sa dea un proiect, cu destui bani, unui grup, unor persoane, chipurile pentru a lamuri problema. Pentru a-si

duce proiectul la indeplinire aceste persoane colecteaza pareri, opinii de-a valma, democratic de la toti pe care ii prinde. Aceste ziceri, acest folclor sint apoi strinse de secretare in documente electronice frumos formatare. Un aer semi-doct e dat acestor documente de catre delfici. Astfel apar rapoartele de faza ale proiectului, pe care managerii lui isi incaseaza banii. Din aceste "materiale" nu se intelege nimic. Ele sint o colectie de vorbe goale. Complet inutile pentru chestiune, perfect remuneratorii celor ce deruleaza proiectul. Pare a fi cazul si cu documentele ce ni se aduc la cunostinta cu acest prilej. Din pacate.

Pe cit de slaba intreprinderea se vede chiar din capul locului: aceste documente nu definesc problema. Ce rezolvam? Nu se stie, doar dam solutii. La ce? Nu se cunoaste. Nu e bizar hilara aceasta atit de trista situatie?

Inainte de '90 si-au facut doctoratul cu mine vreo 5-6 colegi, neoficial, pentru ca organele de partid de atunci nu obisnuiau sa promoveze oameni ca mine, ca urmare eu nu aveam oficial dreptul sa conduc doctorate. Dupa '90 s-a dat drumul la libertate, eu am primit dreptul sa conduc oficial doctorate, dar cu mine inca zeci, sute, mii in toata tara. Am ajuns sa avem in Romania mai multi profesori decit studenti. Chiar pot oare toti acestia sa conduca doctorate? N-or fi oare o masa de impostori? Dupa '90 am mai condus inca vreo 4-5 doctorate. Unii doctoranzi de-ai mei au renuntat pe parcurs. Niciodata n-am avut inscrisi la doctorat mai mult de 2-3, cel mai adesea ma ocupam numai de cite unul. N-as fi reusit sa coordonez mai multi. La acest moment nu mai am pe nimeni inscris la doctorat, si cred ca asa va ramine situatia in viitor. In acest timp, tovarasi de-ai mei din institut au inscrisi la doctorat cite 17. Chiar credeti ca e normal? Eu cred ca e o aberatie si un enorm deserviciu ce se face acestor tineri.

Desigur, exista o mare presiune din partea societatii de a capata un titlu de doctor, in stiinte, in arte, in orice. Si o si mai mare presiune sociala de a deveni profesor la facultate, conducator de doctorat. In principiu, asta n-ar fi rau. Oamenii sint avizi de stiinta, de instructie, de educatie, de cultura. Dar daca ar vedea ca toate astea cer si munca si talent, s-ar face o selectie naturala. Aratam noi, profesorii, organizatorii de doctorate acest lucru? Nu, nici pe departe. Din contra, le aratam ca doctoratul este un stagiul conventional, de rutina, in urma caruia, noi profesorii taiem diplome, precum precupetii chitante. Ca urmare, marea masa a acestor persoane care preseaza atit de mult nu este interesata in perfectionarea profesionala, nici in stiinta, ci doar in cariera lor, care ar fi promovata cu un astfel de titlu. Aceasta situatie a existat din totdeauna. Gloata de pe malurile Senei dorea titlul de doctor de la Sorbona, si cum acesta le era frecvent refuzat, si cum aceasta gloata devenea tot mai periculoasa, regele Francisc le-a infiintat College de France, unde paduchiosii si-au luat cite titluri au vrut. Si societatea moderna a cedat in aceasta chestiune, asa se face ca avem enorm de multe institutii care acorda doctoratul, cu un numar enorm de conducatori de doctorat, cu un numar enorm de discipline si subdiscipline care de care mai fanteziste si cu un numar si mai mare de teze proaste. Si asta nu numai in Romania. Continuind asa nu ma voi mira daca vom ajunge sa oferim doctorate si in sport sau in muzica, de exemplu in fotbal si in manele. Evident ca aceasta degradingolada trebuie stopata, intr-o maniera rezonabila, si asta nu o pot face decit autoritatile statului. In nici un caz prin discutii, ci prin actiune directa, prin forta legii.

In clipele lor de sinceritate tinerii de pe Platforma imi spun de-a dreptul: "e frumos ce faceti in fizica, dar e greu si avem cai mai usoare ca sa ne luam titlul de doctor. Exista colegi de-ai Dvoastra care ne dau doctoratul pentru un calcul numeric, pentru o statistica de date, pentru grafica, ne mai trimit si in Vest, acolo facem tot de-astea dar ne mai si plimbam. Viata e mai usoara cu altii. E drept ca raminem keyboardisti si blackboxisti, dar ce conteaza, cui ii mai pasa dupa ce ne-am vazut cu titlu si cu legitime (mai exact legitimate) aspiratii la o cariera superioara. Apoi, acesti colegi au bune conexii in cercurile de influenta internationale, spre deosebire de Dvoastra, care nu prea aveti (nici nu doriti sa le cultivati). Ei ne pot lansa usor in cariera, prin publicatii in reviste faimoase (mai exact fals faimoase), prin aceste relatii (se chema lansare relationala si

publicare consensuala). Dimpotriva, Dvoastra credeti in lansarea pe baza meritului, ei, au trecut vremurile alea." Am invatat mult de la acesti prieteni ai mei mai tineri. Cu adevarat ei ridica o problema serioasa. Ce credeti ca e de facut din moment ce societatea noastra promoveaza facilul, superficialitatea, impostorii, daca nu fraudau de-a dreptul in chestiunea doctoratelor? Va spun eu: nu e nimic de facut, pentru simplul motiv ca avem o problema pe care nu vrem s-o rezolvam: problema impostorilor.

Daca tinerii doctoranzi din jurul meu in Romania ma ocolesc (si pe buna dreptate), exista straini care ar dori sa faca doctoratul cu mine. In anii recenti am fost abordat de vreo 4-5 persoane din alte tari, pe care nu i-am intilnit niciodata personal, care mi-au cerut permisiunea sa-i examinez in vederea acceptarii lor la doctorat sub conducerea mea (straini, nu ma cunosteau bine, nu stiau ce-i asteapta!). Am luat legatura cu autoritatile din Romania si am inteles ca nu se poate, ca un astfel de lucru e imposibil in Romania. Mai intii, Romania le cere acestor straini sa invete limba romana, intr-un an pregatitor. Apoi, Romania le percepe acestor straini taxe substantiale, fara sa le ofere nimic in schimb (le ofera limba romana!). Nici vorba ca eu sa primesc un procent din aceste taxe, nici institutul meu. In sfirsit, Romania le pretinde acestor studenti straini sa urmeze cursurile scolilor doctorale, in limba romana (n-au profesori de fizica pe engleze, au numai de engleza pe fiziceste!). In final, unul a renuntat fiindca nu avea bani, altul a spus ca nu-l intereseaza limba romana (si vede ca eu ma descurc pe engleze, nu intelege de ce limba romana?), pe vreo doi i-am refuzat eu. Ultimul insa m-a impresionat. Dupa un an mi-a spus ca a facut rost de bani (9000E) si crede ca-i sint sufficienti pentru a trai in Romania citiva ani ca sa-si faca doctoratul cu mine. Din nefericire, acest tinar nu a primit viza romana.

Apropos de doctorat, de bani si de Romania. In 1986 ma abordeaza un tinar necunoscut italian, din Sicilia, cu rugaminta sa-l primesc la un stagiu doctoral sub indrumarea mea. Avea bani dintr-o bursa europeana. Cer aprobarea autoritatilor, care sint surprinse, contrariate, ma acuza de tradare si de racolare de straini (bine ca nu era fata, nici minor!). Primesc totusi aprobarea intr-un final, dupa indelungi discutii, analize de partid, procese verbale de hotariri de masuri, etc, etc. Primesc aprobarea, dar cu multe conditii. Intre altele, i se facuse acestui vizitator o schita de trasee pe hartie milimetrica, de la care el nu trebuia sa se abata. In plus, un insotitor roman trebuia sa fie in permanenta cu el (nu si noptile). Faceam asta eu si alti citiva colaboratori de-ai mei, cu schimbul. Era infernal, italianul se amuza copios. La un moment isi gasise pe aici un fel de iubita, pe care o ducea la schi. Eu trebuia sa merg cu ei la schi, desigur impreuna cu nevasta-mea (nici eu nici nevasta-mea nu schiam)! N-am mai suportat. Facuse cu mine deja doua publicatii, tipul era foarte bun, se nimerise in 1986 o iarna grea, era un frig atroce in institut si in case, asa ca prietenul meu sicilian a plecat dupa 6 luni. A renuntat. Si-a facut doctoratul undeva in Belgia, a apucat pe alte cai in fizica, acum e sef de grup mare si influent intr-o universitate italiana si nu ma mai cunoaste. Stie ca avem pareri diferite despre lume si viata, si ma evita. A venit de curind in tara si m-a ocolit.

De ce va spun toate astea? Pentru a face o comparatie. Inainte de '90 era inca posibil, e drept in conditii foarte dificile, sa se faca totusi un doctorat in instituturile de cercetare din Romania. Astazi, dupa '90 nu mai e posibil. De ce? Simplu, pentru ca dupa '90 puterea a fost luata integral de catre impostori, care e drept ca multi dintre ei se trag din cadrele secunde, terte si cuartice ale fostului partid comunist, dar care sint mult mai lacomi, mai avizi de bani dar mai ales mult mai putin pregatiti profesional.

Credeti ca se vor retrage vreodata impostorii, sa lase loc liber celor priceputi? Vor inceta ei vreodata, din proprie initiativa, asediul asupra valorilor stiintifice, culturale, morale? E naiv, ei nu vor face asta niciodata, legea lor de existenta e exact opusul acestui lucru: lasati liber acesti barbari migratori vor navalii in si mai largi valuri.

Asta e o tendinta naturala, o lege a firii, binecunoscuta. Societatile care au avut perioade de reusita, in acele perioade si in masura in care au reusit, au trebuit sa stopeze prin autoritate publica aceste invazii. Desigur, asta implica sa cunosti cine e competent si cine nu, sa facem deosebirea intre elita si mase. Cum sa cunoastem acest lucru? Asta e o intrebare capcana. Noi de fapt chiar cunoastem asta, dar parca ne convine sa ne prefacem ca n-am sti-o. Totusi, eu raspund la aceasta intrebare. Cunoastem diferenta intre bun si prost in chestiunea doctoratelor simplu: cine conduce 17 doctoranzi deodata e cert slab, foarte slab profesional, si trebuie sa i se revoce definitiv dreptul de a mai conduce vreodata doctorate; daca nu si statutul lui de afiliere intr-un institut, intr-o universitate. Cine da o teza numai cu grafica, numai cu simple calcule numerice, numai cu analiza statistica, etc e cert foarte slab profesional, e din rindurile impostorilor. Aceeasi masura ca mai sus contra unor astfel de personaje. Cine ia omul la doctorat si in loc sa lucreze impreuna cu el il trimite sa faca aberatii pseudo-stiintifice la prietenii din strainatate, cine ia omul la doctorat numai ca sa-l bage in "grupul" lui, sau al prietenilor din strainatate, numai pentru a-si construi relatiile frauduloase, cine e geambas de doctoranzi, e cert slab profesional, e un mic impostor. Cine numara punctele ISI si e complet incapabil sa-si prezinte, ca profesor conducator de doctorat, propriile rezultate in seminarii, in public, este cert un impostor. De ce mai sint tinuti in universitati, in institute de cercetare astfel de oameni? Incompetenta lor e vizibila, atestata pe deplin de indelungatul timp in care au mincat de pomana banii publici. Eu am tovarasi in institut pe care nu i-am auzit vorbind niciodata in public despre rezultatele lor, dar au in schimb un ISI grozav, au ajuns profesori, academicieni, etc, etc. Vi se pare firesc? Ei, desigur, acestia sint impostorii. Iata ca putem sa-i aflam. Daca vreti sa-i depistati usor pe impostori, va propun un test infailibil: rugati-i sa va prezinte pe scurt o chestiune stiintifica, un rezultat, o metoda. Daca nu veti intelege ce v-a spus, nici dupa repetatele Dvoastra intrebari si comentarii, nu mai insistati. Va aflati sigur in prezenta unui farsor.

Acuma, daca ii stim pe impostori, cum sa facem sa-i blocam? Simplu, guvernul trebuie sa cheme la putere elita stiintifica, mai mult, sa insiste ca ea sa vina. Si numai ea, nu impreuna cu toti impostorii. In chestiunea stiintifica democratia e proasta, nu functioneaza, sau, daca o fortam, ea distruge stiinta. Aud ca intr-un institut de cercetare stiintifica din Romania s-a pus la vot recent masa neutronului, intrucit era o dilema in privinta ei si parerile nu convergeau. Chiar dorim sa continuam asa? Stiinta e aristocratica, nu democratica. Prin natura ei elita e formata dintr-un grup restrins, care insa lucreaza realmente pentru binele public. Elita e onorabila, cinstita, onesta si, mai ales, inspirata, vizionara. Ea nu face dialectica in piata. Lucrarea elitelor e simtita insa de mase, fara ca ele sa constientizeze de unde si cum le vine acest bine, aceasta dreptate. Lucrarea elitelor este apreciata de foarte putini, ei insisi elita, de aici se vede cit de abuziv este ISI. E o onoare sa ai putine citari. E o dezonoare sa ai multe, inseamna ca n-ai rezolvat problema, sau ai pus-o in astfel de termeni incit toti neavenitii pot sa-si dea cu parerea lor proasta, ai contribuit la confuzia generala. "Feynman a adus calculul la mase".

Problema doctoratelor, ca si celelalte probleme legate de ea, deriva dintr-o orientare complet gresita a societatii noastre actuale. Exagerata ca orice lucru prost in Romania, ea a condus la distrugerea sistematica a cercetarii stiintifice, a invatamintului. Sa observam intii ca politicienii si administratorii de stiinta nu formuleaza misiunea proprie stiintei, a cercetarii stiintifice, la ce ar trebui sa ne asteptam in termeni proprii de la cercetarea stiintifica, daca tot o finantam? Nu. In schimb, formuleaza cerinte complet exterioare, improprii acestui domeniu socio-profesional, precum vizibilitate, competitivitate, productie (inclusiv de publicatii stiintifice), factori de impact, edificarea societatii bazate pe cunoastere (un alt non-sens). Toate aceste sint aberatii, emanate in principal de Uniunea Europeana (unde ar trebui sa stiti ca tonul il dau personaje cu o formatie ideologica de extractie stalinista; cei mai batrini isi amintesc lupta stalinista necontenita contra imperialismului american, lupta proletara pentru surclasarea capitalismului in stiinta si tehnologie,

cultivarea stahanovismului, intrecerea socialista in munca si creatie, etc, etc; vedeti vreo diferenta intre aceste slogane istorice si cerintele Uniunii Europene? Nu exista nici o diferenta). Daca cerem cantitate, cum sa nu conduca personajul meu 17 doctoranzi deodata? Cum sa nu alerge oamenii dupa puncte ISI? (punctele se numara, nu?, deci au cantitate). Daca cerem vizibilitate, cum sa nu-si faca omul relatii si sa simuleze cu ele cercetarea stiintifica, iar cu cercetarea sa disimuleze aceste relatii, sa le substituie acesteia? Daca cerem competitie, cum sa ne mai oprim sa invatam pe un tinar de linga noi, printr-un doctorat onest, sa duca el mai departe stiinta, cind acel tinar ne poate deveni un adversar, in plus inarmat chiar cu armele noastre, in aceasta competitie aberanta? Vedeti acum de ce iarasi nu putem rezolva problema doctoratelor? Pentru ca noi insine nu vrem sa o rezolvam. Pentru ca cerem una, si ne plingem apoi de consecintele ei dureroase. Vedem acum din nou unde poate duce slaba putere de judecata.

Ma veti intreba, cred, care ar fi misiunea proprie stiintei, a cercetarii stiintifice, dupa mine. Eu va pot raspunde, dar mai bine va spun o istorie. Istoria e asa: O corabie esueaza pe o insula salbatica din Pacific. Dupa doua saptamini marinarii reusesc sa repare corabia, parasesc insula, dar uita pe tarm o vioara. Ce-o fi asta?, se intreaba bastinasii. Si se framinta sa gaseasca un raspuns. Dupa doi ani de zile, fiul cel mai tinar al marelui sef de trib, care era si cel mai destept dintre toti, vine cu raspunsul: Evrika!, am gasit, striga el bucuros. Vioara este un instrument muzical! Cum vine asta?, intreaba salbaticii. Simplu, zice tinarul, uite, o intoarcem cu fata in jos si pe fundul ei batem toba.

Nefericita si perfida masura a proiectelor stiintifice a nenorocit cercetarea stiintifica peste tot in lumea proasta, cu precadere in Romania. Pentru ca omul nu mai umbla sa obtina un rezultat stiintific, ci sa capete cit mai multi bani in numele cercetarii (nu pentru cercetare!). Asa se face ca avem tovarasi care incaseaza 5000E pe luna, acolo unde unul ca mine le avizeaza favorabil fazele de executie pentru 700E pe luna. Credeti ca se mai poate vorbi de colegialitate, de colaborare, de transmitere de cunostinte in cadrul doctoratelor, se mai poate vorbi oare de un institut, de o institutie, in aceste conditii? Desigur, nici vorba. Vedeti iarasi de ce nu putem rezolva problema doctoratelor? Nici un tinar n-o sa vina sa lucreze stiinta cu 300E pe luna, cind alaturi tovarasul meu ii ofera 2000E ca sa-i compileze "materiale" pentru rapoartele de faza. Cu aceasta nefericita ocazie, instituturile noastre de cercetare, universitatile noastre, s-au transformat in agentii (era sa zic agenturi) prin care unii jefuiesc banii publici prevalindu-se de prestigiul creat de generatii intregi de cercetatori cinstiti, tinuti acum, citi au mai ramas din acest soi, intr-o crunta batjocura si umilinta profesionala.

In 1999 universitatile din Romania in alianta cu Academia au luat cu forta politica dreptul institutelor de cercetare de a conduce doctorate. Prin traditie, in Romania nu s-a facut cercetare stiintifica nici la universitati, nici la Academie. Si nu se face, din pacate, nici acum. In plus, in universitati nu se face nici invatamint, nici educatie, nici instructie. De ce? Din cauza impostorilor cultivati de astfel de masuri politice complet aberante. Motivul invocat a fost iarasi Uniunea Europeana, apoi Bologna, Lisabona. Vedeti iarasi de ce nu putem indrepta lucrurile, nici in chestiunea doctoratelor? Pentru ca insasi Uniunea Europeana, la care militantii si agitatorii nostri de frunte adera orbeste, ca altadata la glorioasa dictatura stalinista, se impotriveste. Si tot aceasta mica iezuita de Uniune are obrazul sa ne ceara, chipurile, sa "rezolvam" chestiunea. Ma intorsesem proaspat din America in 1999, unde fusesem, recunosc, un pic montat de prietenii mei americani contra acestei masuri abuzive. Se intimpla atunci ca un tinar dorea sa fac doctoratul cu mine, dar acum trebuia sa platesca taxe la universitate si n-avea bani. Montat si de aceasta situatie, ma duc la prorectorul de atunci, (actualul rector) si-l fortiez (nu voia!) sa stea de vorba cu mine. Cum l-am fortat? E amuzant, va povestesc. Rog sa fiu primit si secretara ma tot amina, citeva zile la rind. In final, imi spune ca dl prorector e intr-o conferinta cu straini in sala alaturata. Intru in sala si ma adrezez acelor straini pe englezește: e normal ca un profesor al universitatii sa nu

poate vorbi cu prorectorul, zile in sir, dupa incercari repetate, intr-o chestiune de doctorate? Asa se intimpla in universitatile Dvoastra? Oamenii aia au ramas socati, au silabisit niste no-uri vagi, tulburate, dar prorectorul a sarit ca ars, i-a lasat in plata Domnului pe acei straini, m-a invitat imediat la cafea si a acceptat fara sa cricneasca propunerea mea: ca institutele, in particular IFA, sa continue conducerea, sa ne scuteasca de taxe, dar, sigur, nu mai aveam ce face, pe diploma sa scrie "universitatea". Protocolul intelegerii a fost perfectat impecabil in zilele urmatoare de directorul de atunci al IFA si de decanul facultatii de fizica al Universitatii Bucuresti din acel timp. Intre timp, lucrurile s-au deteriorat, si acum universitatile si Academia continua sa lipseasca de acest drept institutele de cercetare. Mai mult, universitatile si-au infiintat scoli doctorale, unde, chipurile ii invata cartea pe doctoranzi. Cum ar fi, eu ii conduc si altii ii invata! Buna socoteala! Pentru ca daca eu am un singur doctorand nu o sa pot face cursuri cu el in cadrul Scolii Doctorale, nu se pot face cursuri cu un student, e ridicul, asa ca unul ca mine este automat eliminat. Cunosc bine situatia: asa-zisii profesori din scolile doctorale nu-i invata nimic pe doctoranzi, decit aberatii, de ramin aia nauci si vin la mine sa-i lamuresc! Acesti impostori isi umfla doar cumulul de norme cu scolile doctorale. Iar acum, conform Recomandarilor din documentele in discutie, isi vor rotunji cumulul si cu scolile de cercetare. Mai mult, in aceste scoli doctorale, daca doctoranzii nu-si trec teza in 3 ani, sint dati afara de la programul de doctorat, isi pierd taxele si universitatea le cere alte taxe pentru o noua inscriere. Stim oare ca numai anul acesta vor fi exmatriculati de la studiile doctorale circa 50 de absolventi de scoala doctorala la fizica din Bucuresti, pentru ca n-au reusit sa-si sustina tezele in 3 ani? Cei care au primit burse de la institute sint obligati sa returneze bursele. Sint indrumati sa se reinscrie la scoala doctorala, sa reia programul de studii doctorale, cu noi taxe, bani proaspeti, etc, etc, ca sa repete ciclul, alti trei ani, alta exmatriculare, alti bani, alta distractie! Nu e asta frauda? Si acum vrem s-o largim cu alta frauda mai mare, scoala de cercetare! Vedeti, cind studentul invata ca e vorba de bani nu de stiinta, nu-l duce oare pe el capul, mai ales daca are ceva stare, sa se duca frumusel la decan, sa-i bage atitea mii de E in cont si ala, prin relatiile lui, relational adica, desigur contra cost, sa-i treaca teza in 3 ani? Cum sa nu? Vedeti de ce iarasi nu putem indrepta lucrurile in doctoratele din Romania? Pentru ca nu vrem sa-i indepartam pe fraudulenti din universitati si din institute. Mai mult, ii punem chiar decani, directori.

Apropos de decani (ca veni vorba de bani). Sint numit recent intr-o comisie de teza de doctorat si organizatorii imi cer o adeverinta de la facultate care sa arate ca sint intr-adevar profesor. In paranteza fie spus eu sint profesor si printr-un ordin al ministrului, ordin referitor la citiva nu la toti aceia auto-intitulati profesori prin amabilitatea diferitelor consilii si comisii stiintifice. Se vede treaba insa ca astora le era greu sa caute prin arhiva si probabil se fripsesera cu multi falsi profesori, asa ca voiau o adeverinta. Ei bine, n-o mai lungesc, decanul meu refuza sa-mi dea o astfel de adeverinta. Desigur, am scos pina la urma adeverinta, n-am putut sa ma impiedic de un biet profesor. Eu am scos adeverinta, dar n-am sa-l scot pe el din facultate. Dar credeti ca veti putea indrepta lucrurile in privinta doctoratelor din Romania, daca asta va intereseaza, cu astfel de oameni la putere?

Nu inteleg de ce in Recomandarile ce ne-au fost inaintate nu se cere retrocedarea dreptului (istoric) de conducere a doctoratelor catre institutele de cercetare. Nu inteleg de ce nu se cere eliminarea impostorilor din universitati, din Academie si din institute, revocarea dreptului lor de a conduce doctorate. Nu inteleg de ce directorii, rectorii nu reziliaza contractele de munca ale acestor fraudulenti, multi dintre ei de altfel pensionabili de multa vreme. Nu inteleg de ce in aceste Recomandari nu se cere desfiintarea universitatilor lipsite de credit, reducerea lor la rangul de colegii de exemplu, nu inteleg de ce in aceste Recomandari nu se cere desfiintarea institutelor frauduloase de cercetare ale Academiei. Nu inteleg de ce parerea unuia ca mine nu este luata in seama in aceasta chestiune, dar aberatiile democratice ale tuturor mediocritatilor sint litera de

lege.

Dar poate m-am ambalat fara sa stiu eu care e problema. Poate ca e vorba de altceva, si eu am inteles, gresit, c-ar fi vorba de ceva. Apropos, ce problema avem noi cu doctoratele in Romania? Materialele ce ne-au fost puse la dispozitie nu formuleaza nici o problema. Numai, chipurile, solutii. Dar, la ce? De ce trebuie sa restructuram, reconfiguram doctoratele in Romania? Unde e "cazul cu necazul si problema cu dilema"? Documentele tac chitic. Mai mult, ele nu sint semnate, sint anonime. Tipic pentru vremurile noastre. S-a plins cineva de doctorate in Romania? M-am plins eu aici, dar poate e o falsa problema, poate sint eu plingacios. Am cazut in capcana si, iata, cred ca am scris fara rost. La urma urmei, pentru cine am scris? Mai bine nu scriam.

References

- [1] M. Apostol, *De ce au cazut doctoratele in Romania*, Antiphys. Rev. **106** 9 (2005).